

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2014, č. j. 085613/2014/KUSK, sp. zn. SZ_077110/2014/KUSK-REG/Pe, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2015, č. j. 45 A 45/2014 – 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) domáhal zrušení v záhlaví specifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí. V žalobě rovněž požádal o plné osvobození od soudních poplatků a o bezplatné přidělení právní pomoci. Poté, co byla žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků usnesením krajského soudu ze dne 22. 9. 2014, č. j. 45 A 45/2014 - 28, potvrzeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 147/2014 - 35, zamítnuta, vyzval jej krajský soud usnesením ze dne 13. 5. 2015, č. j. 45 A 45/2014 - 51, k dodatečnému zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3.000 Kč ve lhůtě 2 týdnů. Usnesení bylo doručeno žalobci dne 15. 5. 2015 a lhůta tak uplynula dne 29. 5. 2015. Ani v den vydání kasační stížností napadeného rozhodnutí však soudní poplatek zaplacen nebyl. Žalobce však soudu doručil žádost ze dne 18. 5. 2015, v níž opětovně požadoval přidělení bezplatné právní pomoci a uvedl, že jeho majetkové poměry mu neumožňují uhradit soudní poplatek.

[2] Krajský soud prvním výrokem v záhlaví označeného rozhodnutí odmítl návrh žalobce na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce a námitku podjatosti, druhým výrokem zastavil řízení pro nezaplacení soudního poplatku za

podanou žalobu. Uvedl, že žalobce opětovně nevyzýval k zaplacení soudního poplatku, neboť lze očekávat, že by na ni žalobce reagoval podáním totožného obsahu, což by vedlo v konečném důsledku k nekonečnému řetězení rozhodování soudu o nepřípustných podáních, aniž by bylo možné řízení skutečně ukončit.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud změnil výrok napadeného usnesení a osvobodil stěžovatele od soudních poplatků a ustanovil mu advokáta. Namítá, že je usnesením arogantně napadán a lživě osočován, a že jím krajský soud kryje porušení čl. 90 Ústavy a čl. 36 a 38 Listiny základních práv a svobod, přičemž *„jedná dle pol. objednávky zdejší kom. sféry“*. Dále kasační stížnost obsahuje řadu invektiv ve vztahu k senátům krajského soudu.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřipustná, a to z dále uvedených důvodů.

[5] Z obsahu vyžádaného spisu krajského soudu je patrné, že stěžovatel od počátku řízení nesměřuje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho návrhy na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce a námitku podjatosti poté, co Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 3. 2015 zamítl kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 22. 9. 2014, č. j. 45 A 45/2014 - 28.

[6] Kasační stížnost neobsahuje věcnou argumentaci, stěžovatel pouze osočuje krajský soud. Námitky uplatněné stěžovatelem na první pohled nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná. Lze proto uzavřít, že v posuzované věci se vytratil původní spor, stěžovatel je opět veden snahou vést *„spor pro spor“*, nikoliv snahou o ochranu svých veřejných subjektivních práv.

[7] Nejvyšší správní soud nevydával v této věci žádné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku, respektive k zastoupení stěžovatele advokátem. Přesto, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, konstatoval, že *„Stěžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností.“* Vydávání takovýchto výzev by však v nyní posuzované věci představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoli smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, vyzývajících k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřípustné.

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takového chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS.

[9] Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako naprosto neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech. Popsané zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – nynější rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud.

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu